

AUTE DE 15 DE JUNY DE 1994

Recurs de Suplicació: resolucions recurribles

RESULTANT: que Manel G.C., interposà querella criminal mitjançant el seu advocat Joan Eduard BOSCH ALEU, presentada el 3 de novembre de 1993, per davant del Batlle Episcopal, Sr. Xavier JORDANA ROSSELL, contra Josep G.B., propietari de la societat mercantil C., pel presumpte delictes major d'estafa en una compra-venda i consegüent lliurament de maquinaria.

RESULTANT: que el dia 17 de febrer de 1994 el Batlle Episcopal va dictar el següent Aute, que en la seva part dispositiva diu textualment: "ACORDA: Desestimar la querella criminal interposada, en data 3 de novembre de 1993 per Manel G.C. decretant l'arxiu de les diligències practicades".

RESULTANT: que el Sr. Joan Eduard BOSCH ALEU, en defensa de Manel G.C., va formular recurs d'apel·lació en data 22 de febrer de 1994; que en data 18 de març de 1994 el Tribunal de Corts va dictar Aute la part dispositiva del qual diu: "ACORDA: desestimar el recurs d'apel·lació interposat pel Lletrat Sr. Eduard BOSCH ALEU, advocat del Sr. Manel G.C., contra l'Aute dictat per l'Hble. Batlle Sra. Marina DURO SÀNCHEZ de data 17 de febrer de 1994, i confirmar aquest en totes les seves disposicions, quedant la via civil oberta si el querellant ho considera oportú".

RESULTANT: que l'advocat de Manuel G.C. va formular recurs de Suplicació presentat en data 7 d'abril de 1994, basant-se en el Decret de 13 de juliol de 1990, article 3.2 "per infracció de normes del procediment sempre que hagi produït indefensió o s'hagi vulnerat qualsevol dret o garantia fonamental". I demana que es revoqui l'Aute dictat pel Tribunal de Corts de data 18 de març de 1994, i que es declari l'admissió a tràmit de la querella criminal formulada per Manel G.C. contra Josep G.B. assenyalant un termini a totes les parts per presentar escrit d'al·legacions i fonamentació en dret procedent.

RESULTANT: que el Ministeri Fiscal i la part recorreguda s'han oposat a l'admissió del recurs, fonamentant-se que, (a més de la no vulneració de les normes de procediment, perquè el recurrent no va complir el tràmit ordenat pel Tribunal de Corts deixant de motivar i fonamentar el seu recurs) en qualsevol cas no és admissible el recurs de Suplicació contra l'Aute del Tribunal de Corts

que va confirmar el dictat pel Batlle inadmeten a tràmit la querella presentada , per tal com l'art. 2.2 del Decret de 13 de juliol de 1990, regulador del recurs només el declara admissible "contra els autes de sobreseïment i les decisions del Tribunal de Corts que impedeixin la prossecució de la causa", declarant l'article 12.2 del mateix Decret que el recurs "no serà admissible sinó s'interposa contra resolucions diferents". El Ministeri Fiscal va argumentar també que la resolució havia inadmes la querella per falta de tipicitat segons la descripció dels fets (falta de dol enganyós en l'actuació del querellat, element constitutiu del delictes d'estafa).

CONSIDERANT: que el recurs de Suplicació, regulat pel Decret de 13 de juliol de 1990, compleix en el Principat d'Andorra, una funció equivalent a la que en altres sistemes processals europeus es reconeix al recurs de Cassació, el qual no està obert a tot tipus de control ni permet impugnar totes les resolucions judicials dictades en qualsevol procediment. L'art. 2 especifica quines resolucions es podent combatre en Suplicació, i comprés les sentències dictades en primera instància pel Tribunal de Corts (núm. 1) i "els autes de sobreseïment i d'altres decisions d'aquell Tribunal que impedeixin la prossecució de la causa" (núm. 2). El recurrent pretén que l'Aute d'inadmissió de la querella, dictat pel Batlle (no pel Tribunal de Corts, encara que confirmat per aquest en grau d'apel·lació) és una resolució impugnabile en tràmit de Suplicació. Aquest punt de vista no pot ésser acceptat perquè el recurs de Suplicació està pensat per combatre les resolucions del Tribunal de Corts en les causes criminals, coneixement que li és atribuït, ja siguin sentències o Autes de sobreseïment o resolucions equivalents "que impedeixin la prossecució de la causa". Tal cas no correspon al d'aquest recurs amb que es pretén impugnar l'Aute d'inadmissió d'una querella, resolució dictada pel Batlle, no pel Tribunal de Corts, contra la qual ja es va exercitar el recurs d'apel·lació que és el que el Codi de Procediment Penal estableix (art. 218). En el cas de referència, el Tribunal de Corts no té per davant seu una causa de la qual n'estigui coneixent o de la qual li correspongui conèixer, sinó que ha actuat solament com a òrgan ad quem per conèixer del recurs d'apel·lació interposat contra la resolució del Batlle. La conclusió de la improcedència de la suplicaicó en el present cas es confirma si s'observa que el Codi de Procediment Penal andorrà en els delictes menors només admet recurs d'apel·lació per davant del Tribunal de Corts (art. 182 i 186) sense que el Decret de 1990 obri a continuació recurs de Suplicació contra el que s'ha resolt en grau d'apel·lació. I l'esmentada conclusió també bé avalada per la lògica del sistema processal ja que d'acceptar-se la tesi del querellant recurrent s'hauria d'arribar a la conclusió que tot Aute d'inadmissió d'una denuncia o

querella, àdhuc per delictes menors, àdhuc per faltes o contravencions, podria ésser impugnat primer en grau d'apel·lació i després en tràmit de Suplicació, amb majors garanties que les que el Codi estableix per a les respectives sentències en els esmentats procediments. Contra l'Aute dictat pel Tribunal de Corts, l'únic recurs admissible hauria estat el de súplica (art. 228 del Codi de Procediment Penal).

CONSIDERANT: que, per tot l'esmentat, procedeix inadmetre el recurs de Suplicació interposat, imposant les costes processals al recurrent, i ordenant la devolució de les actuacions al Tribunal del qual procedeixen, als efectes corresponents.

Vistes les disposicions legals aplicables al present cas,

DECIDIM:

1.- La inadmissió del recurs.

2.- La imposició de les costes processals al recurrent.

3.- La devolució de la causa al Tribunal de Corts, amb certificació d'aquesta resolució als efectes corresponents.

Així ho acorden, manen i signen els Magistrats del M.I. Tribunal superior de Justícia Sala Penal, en dono fe.